

Sygn. akt XI Ka 534/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 lipca 2014 roku

Sąd Okręgowy w Lublinie XI Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący SSO Arkadiusz Śmiech (spr.)

Sędziowie SO Elżbieta Daniluk

SO Ewa Bogusz- Patyra

Protokolant Małgorzata Dubiel

przy udziale Prokuratora Ewy Stelmach

po rozpoznaniu w dniu 15 lipca 2014 roku

sprawy T. P.

oskarżonego z art. 218 § 1a k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Radzynie Podlaskim

z dnia 12 lutego 2014 roku sygn. akt II K 649/13

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

1. przyjmuje, że wysłanie pocztą świadectwa pracy nastąpiło w dniu 11 lutego 2013 roku;
2. z opisu czynu przypisanego eliminuje stwierdzenie o złośliwości i uporczywości;
3. czyn kwalifikuje z art. 282 § 1 i 2 k.p. za który na podstawie art. 282 § 1 k.p. wymierza 3000 (trzy tysiące) złotych grzywny;
4. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa 300 (trzysta) złotych opłaty za obie instancje;

II. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

III. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa 20 (dwadzieścia) złotych tytułem zwrotu wydatków poniesionych w postępowaniu odwoławczym.

XI Ka 534/14

UZASADNIENIE

T. P. oskarżony został o to, że w okresie od 29.12.2012 r. do 19.03.2013 roku w U. gm. R., pow. (...) woj. (...), jako właściciel firmy (...) w (...) wykonując czynności z zakresu prawa pracy złośliwie i uporczywie naruszał prawa pracownicze wynikające ze stosunku pracy kierowcy G. K. poprzez:

- nie wydanie niezwłocznie od dnia 22.12.2012 roku świadectwa pracy i wysłanie go pocztą w dniu 11.03.2012 roku,

- nie naliczenie wynagrodzenia za pracę w grudniu 2012 roku, na liście płac za miesiąc grudzień 2012 roku, dopiero w liście płac za miesiąc styczeń 2013 roku wpisując je w pozycji „wyrównanie wynagrodzenie II” sporządzonej w dniu 8.02.2013 roku,

- ponadto pomimo naliczenia wynagrodzenia z jednomiesięcznym opóźnieniem nie wypłacił należnej części wynagrodzenia tj. 888,16 zł, potrącając jej w całości, i pomimo wydania nakazu wypłaty należnej kwoty, opatrzonego klauzulą natychmiastowego wykonania, dokonał tego dopiero w dniu 19.03.2013 roku, tj. o czyn z art. 218 § 1a k.k.

Sąd Rejonowy w Radzynie Podlaskim wyrokiem z dnia 12 lutego 2014 roku oskarżonego T. P. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu wyczerpującego dyspozycję art. 218 § 1 a k.k. i za ten czyn na podstawie art. 218 § 1a k.k. skazał go na karę grzywny w wysokości 80 (osiemdziesiąt) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 40 (czterdzieści) złotych; zasądził od T. P. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 90 (dziewięćdziesiąt) złotych tytułem zwrotu wydatków postępowania oraz kwotę 320 (trzysta dwadzieścia) złotych tytułem opłaty.

Od wyroku tego apelację złożył **oskarżony**. Zaskarżając rozstrzygnięcie w całości zarzucił orzeczeniu obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść wyroku, a mianowicie:

a. art.7, 424 § 1 pkt 1 k.p.k. poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny wyjaśnień oskarżonego T. P. w zakresie w jakim Sąd odmówił im wiary, a które są konsekwentne, stanowcze i znajdują pełne oparcie w zeznaniach świadków: T. W. i Z. P., a zatem powinny w całości zostać uznane za wiarygodny dowód w sprawie;

w konsekwencji obrazy ww. przepisu postępowania zarzucił także:

b. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku polegający na bezpodstawnym przyjęciu, że to oskarżony jest osobą, która wykonuje czynności w sprawach z zakresu prawa pracy w firmie (...) w (...) i to on działając umyślnie w zamiarze bezpośrednim złośliwie i uporczywie naruszał prawa pracownicze wynikające ze stosunku pracy kierowcy G. K. (szczegółowo opisane w sentencji wyroku), podczas gdy z wyjaśnień oskarżonego, zeznań świadka T. W., jak również świadka Z. P. jednoznacznie wynika, że T. P. nie miał świadomości, że w firmie wystąpiły nieprawidłowości w wydaniu świadectwa pracy pracownikowi G. K., jak i że nie naliczono mu wynagrodzenia za pracę w grudniu 2012 roku na liście płac za miesiąc grudzień 2012 roku, a dopiero w liście płac za miesiąc styczeń 2013 roku;

c. art. 4, 7, 366 § 1, 410, 424 § 1 pkt 1 k.p.k. poprzez dokonanie dowolnej a nie swobodnej oceny zeznań świadka D. P., która zeznając w toku postępowania przygotowawczego (k. 36-37) starała się umniejszyć swoją rolę, zrzucając odpowiedzialność za niedopełnienie swoich obowiązków na pracodawcę T. P., mimo iż zgodnie z wyjaśnieniami oskarżonego, jak również zeznaniami ww. świadka, to pani D. P. zajmuje się w firmie (...) sprawami kadrowymi i to na niej spoczywają obowiązki w zakresie sporządzenia i doręczenia świadectwa pracy, jak również naliczania wynagrodzenia za pracę pracownikom, co nie zostało jednak dostatecznie wyjaśnione przez Sąd mimo obiektywnych możliwości;

d. art. 7, 424 § 1 pkt 1 k.p.k. poprzez dokonanie dowolnej a nie swobodnej oceny dowodu, z naruszeniem zasad prawidłowego rozumowania, wiedzy i doświadczenia życiowego poprzez przyjęcie, że oskarżony złośliwie i uporczywie naruszył prawa pracownicze wynikające ze stosunku pracy kierowcy G. K. poprzez nie wypłacenie należnej części wynagrodzenia, tj. 888,16 zł, potrącając je w całości i pomimo wydania nakazu wypłaty należnej kwoty, opatrzonego klauzulą natychmiastowego wykonania, dokonał tego dopiero w dniu 19.03.2013 r. podczas gdy z dowodów zgromadzonych w aktach sprawy nie wynika, kiedy przedmiotowy nakaz zapłaty został doręczony oskarżonemu i kiedy mógł się z nim zapoznać i go wykonać;

e. art. 4, 7, 424 § 1 pkt 1 k.p.k. poprzez dokonanie dowolnej a nie swobodnej oceny dowodu z zeznań świadka G. K., który twierdził, iż oskarżony odmówił mu wypłaty wynagrodzenia za prace z uwagi na kolizję, w której uczestniczył pokrzywdzony, w sytuacji, gdy z materiału dowodowego zgromadzonego w aktach sprawy (z wyjaśnień oskarżonego, jak również zeznań pozostałych świadków, a nawet dowodów z dokumentów) nie wynika, aby taka sytuacja miała

miejsce, a ponadto całkowite pominięcie tej części zeznań pokrzywdzonego, które potwierdzają fakt, że pokrzywdzony nie zdał karty tachografu do odczytania, przez co nie było możliwości naliczenia wynagrodzenia za pracę G. K. w grudniu 2012 roku na liście płac za miesiąc grudzień 2012 r.

Podnosząc powyższe wniosł o:

- zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu czynu;

ewentualnie

- przyjęciu, że czyn, którego dopuścił się oskarżony stanowi wykroczenie z art. 282 § 1 k.p.;

albo

- uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje;

apelacja okazała się być częściowo zasadna jedynie w zakresie, w którym skarżący domaga się przyjęcia, że czyn jakiego dopuścił się oskarżony stanowi wykroczenie z art. 282 k.p.

Wbrew twierdzeniom apelującego Sąd Rejonowy przy rozpoznaniu sprawy nie dopuścił się obrazy wskazanych w apelacji przepisów postępowania, natomiast popełnił błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, polegający na uznaniu złośliwości i uporczywości w naruszeniu praw pracowniczych G. K., co skutkowało wadliwą oceną prawną zachowania oskarżonego. Swoje przekonanie o uznaniu sprawstwa T. P. w zakresie zarzucanego mu czynu Sąd pierwszej instancji prawidłowo wysnuł ze zgromadzonego materiału dowodowego. Przeprowadzona przez Państwową Inspekcję Pracy w dniach 12 i 13 lutego 2013 r. kontrola w zakładzie pracy T. P. wykazała nieprawidłowości, które stały się podstawą postawionego mu zarzutu naruszenia praw pracowniczych G. K.. W ocenie Sądu odwoławczego owo naruszenie praw pracowniczych było ewidentne, ale nie zawierało w sobie dwóch przesłanek warunkujących realizację znamion występkę przewidzianego w art. 218 § 1a k.k., w postaci **złośliwości i uporczywości**, a tym samym stanowiło jedynie wykroczenie z art. 282 § 1 i 2 k.p.

G. K. zakończył świadczenie pracy na rzecz zakładu pracy oskarżonego w dniu 22 grudnia 2012 r. Do tego czasu jednak nie rozliczył się z pobranej wcześniej na wyjazd zaliczki oraz spowodował kolizję drogową prowadzonym przez siebie samochodem firmy. Oskarżony chcąc wymusić na kończącym pracę G. K. końcowe rozliczenie finansowe posunął się do bezprawnych działań w postaci wstrzymania wypłaty należnego pracownikowi wynagrodzenia za pracę i nie wydania świadectwa pracy byłemu już pracownikowi. Na przełomie stycznia i lutego G. K. zawiadomił PIP o bezprawnym wstrzymaniu mu wypłaty wynagrodzenia za pracę. W dniu 7 lutego 2013 r. Okręgowy Inspektorat Pracy zawiadomił zakład pracy, że w dniach 12 i 13 lutego przeprowadzona zostanie kontrola w związku z zawiadomieniem G. K.. W efekcie tego powiadomienia jeszcze przed rozpoczęciem kontroli, na polecenie oskarżonego wysłano byłemu pracownikowi świadectwo pracy i naliczono mu wynagrodzenie za pracę, z potrąceniem nie rozliczonej zaliczki. W wyniku kontroli Inspektor Pracy zakwestionował zasadność owego potrącenia i wydał nakaz wypłaty byłemu pracownikowi części należnego mu wynagrodzenia w kwocie 888, 16 zł z klauzulą natychmiastowej wykonalności. Nakaz ten został wykonany 19 marca 2013 r.

Cel wymuszenia na byłym pracowniku końcowego rozliczenia finansowego, choć nie wyklucza bezprawności zachowania oskarżonego, naruszającego prawa pracownika, to jednak nie pozwala na przyjęcie **złośliwości** podjętych działań. Wyeliminowanie natomiast nieprawidłowości naruszających prawa byłego pracownika G. K. w postaci naliczenia wynagrodzenia i wysłania mu pocztą świadectwa pracy jeszcze przed rozpoczęciem kontroli Inspektora Pracy, bezpośrednio po uzyskaniu informacji o tym, że kontrola zostanie przeprowadzona wyklucza potraktowanie zachowania oskarżonego jako **uporczywego**. W tym stanie rzeczy należało czyn przypisany oskarżonemu zakwalifikować jako wykroczenie z art. 282 § 1 i 2 k.p. Sąd Okręgowy za tak przypisane wykroczenie wymierzył oskarżonemu karę 3.000 zł grzywny, uznając, że tak określona dolegliwość orzeczenia, z jednej strony

będzie adekwatna do wagi popełnionego czynu, jego szkodliwości społecznej i nie będzie przekraczała stopnia winy oskarżonego, z drugiej strony uwzględni możliwości płatnicze sprawcy. Tym samym, że orzeczona kara spełni swoje cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

W związku z mylnie wskazaną datą wysyłki świadectwa pracy zaskarżony wyrok wymagał również stosownej korekty w tym zakresie.

Mając na uwadze zaprezentowaną motywację, nie dostrzegając uchybień z art. 439 i 440 k.p.k., które należałoby uwzględnić z urzędu, Sąd odwoławczy na podstawie art. 437 § 2 k.p.k. orzekł jak w wyroku.

Rozstrzygnięcie o kosztach sądowych za drugą instancję uzasadniają przepisy art. 10 ustawy o opłatach w sprawach karnych oraz art. 627 k.p.k.